

βασμούρα ή, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βελβ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασμός* καὶ τῆς καταλ. -οῦρα.
Βασμονή, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐχου βασμούρα 'ς τ' ἀφτιά μ'
Ἀδριανούπ.

βάστα ή, (Ἐπετ. Παρνασσ. 5,164).
Ἡ προστ. τοῦ ρ. *βαστώ*.
Ἵπομονή: Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς δώκῃ ἀπομονή, ὁ Θεὸς νὰ
μᾶς δώκῃ βάστα.

βασταγάκι τό, Κρήτ. *βασταχάκι* Σύμ. *βασταγά-*
τσι Εὐβ. (Ἀνδρων.)
Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. *βαστάγι*.

1) Λεπτὸν σχοινίον Κρήτ. β) Κορδώνι τῶν ὑποδη-
μάτων Κρήτ.: Πλέκω *βασταγάκια*. 2) Ὁ μίσχος τῶν
καρπῶν ἢ τῶν φύλλων Εὐβ. (Ἀνδρων.) Σύμ.

βασταγάνι τό, Σέριφ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. *βαστάγι*.
Δεσμὸς τῆς κήλης, κηλοδέτης. Συνών. ἀναβαστα-
γίδα, ἀνάδεμα (I) 6, *βασταγούρι* 2, *δέμα*.

βασταγάρα ή, Ἡπ. Μακεδ. (Γκιουβ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγάρι* κατὰ τύπ. μεγεθ.
1) Ὑψηλότερα Μακεδ. (Γκιουβ.) 2) Φορεῖον ἀπὸ
σανίδια διὰ τοῦ ὁποίου μεταφέρουν λίθους, χῶμα κττ.
Ἡπ. Συνών. *βασταγαρεῖ* 1.

βασταγαρεῖ ή, Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ. Μέτρ. Σουφλ.)
Ἵμβρ. Μακεδ. (Καταφύγ. Χαλκιδ.) Τένεδ. κ.ά. *βαστακα-*
ρεῖ Ἡπ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγάρις*.

1) *Βασταγάρα* 2, ὁ ἰδ., Ἡπ. 2) Τὸ ξύλον τὸ ὁ-
ποῖον στηρίζουν δύο ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν ὤμων των καὶ
ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρθοῦν τὸν στατήρα, ὅταν ζυγίζουν
Θράκ. (Σουφλ.) 3) Ράβδος διχαλωτὴ εἰς τὸ ἕτερον
ἄκρον ὑποβαστάζουσα τὸ ἐν μέρος τοῦ φορτίου εἰς τὴν
μίαν πλευρὰν τοῦ σάγματος τοῦ ζώου μέχρι τῆς φορτώ-
σεως καὶ τοῦ ἄλλου Μακεδ. (Καταφύγ. Χαλκιδ.) Συνών.
βασταγὸ 2, *βασταχτήρα*, *φορτωτήρα*. 4) Ἀλυ-
σις ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον πλέγμα ἐκ τοῦ ὁποίου κρέματα
κανδήλα εἰκόνο; Θράκ. (Αἰν.) Ἵμβρ. Τένεδ. κ.ά. Συνών.
βαστάγι 1, *βασταγίδα*, *βασταγός*, *βαστάδιν*, *καν-*
τηλοβάσταγο. 5) Ἐπίδεσμος διὰ τοῦ ὁποίου ἀναρτᾶ-
ται περὶ τὸν λαιμὸν ἢ πᾶσχουσα χεὶρ Θράκ. (Μάδυτ.)
Συνών. *βασταγάρι*. 6) Σάκκος Θράκ. (Μέτρ.)

βασταγάρι τό, Θράκ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγή* καὶ τῆς καταλ. -άρι (I).
Βασταγαρεῖ 5, ὁ ἰδ.: Ἐχει τὸ χεῖρ του 'ς τὰ *βαστα-*
γάρια.

βασταγάρις ὁ, ἀμάρτ. *βασταγάρς* Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἰν.)
Τὸ μεσν. οὐσ. *βασταγάρις*.
Ὁ μετακομίζων βάρη, ἀχθοφόρος. Συνών. *βαστά-*
ζως, *χαμάλης*.

βάσταγας ὁ, Χίος ἀβάσταγας Ἡπ. *βάσταγας* Θεσσ.
(Καλαμπάκ.) ἀβάσταγον τό, Λέσβ.
Ἐκ τοῦ ρ. *βαστάζω*, δι' ὁ ἰδ. *βαστώ*.

1) Ἀντηρίς, πρόχωμα κατωφεροῦς ἀγροῦ συγκρατοῦν
τὸ χῶμα Ἡπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Χίος. Συνών. ἀντι-
βασταγός, *βασταγός*, *βασταδιά*, *πεζούλλα*. 2)
Αὐλαξ χωρίζουσα ἀγροὺς Χίος. Συνών. ἀναβολή 2 γ.
3) Ἀκρον ἀγροῦ μὴ δυνάμενον νὰ ὀργωθῇ διὰ τοῦ
ἀρότρου ἔνεκα τῆς δυσχωρίας, ἀλλὰ διὰ τῆς σκαπάνης
Λέσβ. Συνών. ἀναβόλα 1, ἀναβολάδα, ἀναβολή 2.

βασταγεράδα ή, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βασταγερός* καὶ τῆς καταλ. -άδα (I).
Ἀντοχή, στερεότης πράγματός τινος.

βασταγερός ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.)
βασταερός Θήρ. Κάμπ. Κύπρ. Κῶς Νάξ. Σύμ. κ.ά. *βα-*
σταῖρος Β.Εὐβ. Θεσσ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) *βασταερός* Σκῦρ. κ.ά. *βαστερός* Καππ. (Σι-
νασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βασταγή* καὶ τῆς καταλ. -ερός.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ ἀντέχων εἰς τὴν χρῆσιν, ὁ μὴ τα-
χέως φθειρόμενος, στερεὸς σύνηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.)
Πόντ. (Κερασ. Οἰν.): *Βασταγερὴ κλωστή-σανίδα* κττ. *Βα-*
σταγερὸ παννί-ροῦχο-σκοινί κττ. *Βασταγερὰ παπούτσια*.
Συνών. *γίερός*, *στερεός*. β) Σκληρὸς Θεσσ. Στερε-
ελλ. (Αἰτωλ.): *Σύλον βασταῖρό*. γ) Συμπαγὴς Σύμ.
Ζ-ζουμάριν βασταερό. 2) Ὁ ἔχων ἰσχὺν σωματικὴν, ρω-
μαλέος σύνηθ.: *Βασταγερός ἀργάτης*. *Βασταγερὸ ἄλογο-μον-*
λάρι κττ. 3) Ὁ διατηρούμενος ἐπὶ μακρὸν χρόνον χω-
ρὶς νὰ ὑποστῇ βλάβην ἢ φθορὰν πολλαχ.: *Βασταγερὸ*
κρασί. *Βασταγερὰ σταφύλια-σῦκα* κττ. 4) Ὁ βραδύνων
νὰ ὀριμᾶσθαι, ἐπὶ καρπῶν Σάμ.: *Βασταῖρὰ σταφύλια*.

Β) Μεταφ. 1) Καρτερικὸς Κύπρ.: *Καρκιά βασταερὴ*
(*καρκιά* = καρδιά). 2) Ὑπομονητικὸς Κύπρ.: Ὅσο *βα-*
σταερός τὸ ἂν εἶναι *κάνενας*, ἐν-νά' ὅτῃ μία ὥρα νὰ τὰ χάσῃ.
3) Ὁ μὴ ὀργιζόμενος εὐκόλως, ψύχραιμος Κύπρ.:
Ἄν δὲν ἤμουν *βασταερός*, ἦθην νὰ *μαλώσωμεν* πολ-λὲς *φορεῖς*.
Πβ. *βασταχτερός*.

βασταγή ή, Σκίαθ. *βασταή* Κύπρ. ἀβασταγή Σκί-
αθ.—ΑΠαπαδιαμ. Χριστούγενν. τεμπέλη 111.
Τὸ μεταγν. οὐσ. *βασταγή*.

1) Πᾶν ὅ,τι *βαστάζει* τις, βάρος ἐνθ' ἄν.: Ἐφερεν
μὲν *βασταήν* Κύπρ. 2) Δέμα Σκίαθ.—ΑΠαπαδιαμ.
ἐνθ' ἄν.: Ἐκεῖνος εἶχε μίαν ἀβασταγήν καὶ μέσα εἰς τὴν
ἀβασταγήν εἶχε πλήρη τὴν γυναικείαν φορεσίαν της ΑΠα-
παδιαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. *βασταγιά* 1.

βαστάγι τό, *βαστάγιν* ΝΧαλᾶ Ποιήμ. 12 *βαστά-*
γι Δαρδαν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) Κρήτ. Πελοπν. Πόντ.
(Οἰν.) κ.ά. *βαστάι* Εὐβ. (Πλατανιστ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.
Αἰν. Μάδυτ.) Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πελοπν. (Ὀλυμπ.)
Ρόδ. Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ.ά. *βαστάκι* Πελοπν. (Ἡλ.)
Εὐβ. (Στρόπον.)—ΔΛουκοτ. Ποιμεν. Ρούμελ. 77.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βαστάγιν*. Πβ. Εὐστάθ. 828,37
«τὸ δὲ κουλεὸν τὴν ἀργύρεον χρυσεόσιν ἀορτήρεσιν ἀρη-
ρός, ὃ ἐστὶ χρυσοῦς ἔχον ἀορτήρας ἡγουν ἀναφορεῖς καὶ
ὥς ἂν τις εἴπῃ δημοτευόμενος *βαστάγια* ἢ *κρεμαστήρας*».

1) Ἀλυσὶς ἐκ τῆς ὁποίας κρέματα ἢ κανδήλα πρὸ
τῆς εἰκόνο; Δαρδαν. Θράκ. (Μάδυτ.) Πελοπν. κ.ά. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. *βασταγαρεῖ* 4. 2) Ἀλυσὶς ἐκ τῆς ὁποίας
ἐξαρθᾶται τὸ κλειδί ΝΧαλᾶς ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ποῦ 'σουνε τ' ἀργυρὸν κλαδί, *βαστάγιν ἀσημένιο*,
ποῦ 'σουν ν' ἀνοίξῃς τὲς *καρδιές*, *κορμί μου ζαχαρένιο*;
3) Ὁ μίσχος τῶν καρπῶν καὶ τῶν φύλλων Εὐβ. (Αὐ-
λωνάρ. Κύμ. Στρόπον.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. *βασταγιά* 2.

4) Κρίκος ποιμενικοῦ κώδωνος διὰ τοῦ ὁποίου ἐξαρ-
τᾶται οὗτος ἀπὸ τὸ στεφάνι τοῦ λαιμοῦ τοῦ ζώου Πε-
λοπν. (Ἡλ.)—ΔΛουκόπ. ἐνθ' ἄν. β) Ὁ ἐσωτερικὸς
κρίκος ποιμενικοῦ κώδωνος ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρθᾶται τὸ
γλωσσίδι Εὐβ. (Στρόπον.) 5) Σχοινίον λεπτὸν ἐν γένει
διὰ τοῦ ὁποίου ἐξαρθᾶται τι Κρήτ. Ρόδ. κ.ά.: *Βαστάγια*
τοῦ ἀρραγοῦ Κρήτ. 6) Σάκκος ἐξαρθώμενος ἐκ τοῦ ὤμου
κατὰ τρόπον ὥστε τὸ στόμιόν του νὰ εἶναι εἰς τὸ πρό-

σθιον μέρος τοῦ φέροντος αὐτὸν διὰ νὰ ἐμβάλῃ εἰς αὐτὸν ὅ,τι θέλει Στερελλ. (Ἀκαρναν.) 7) Δέμα ἐν γένει διὰ τοῦ ὁποίου δένεται τι Κρήτ. Ρόδ. κ.ά.: Τὸ βαστάει τῷ μαλ-
λιῶ-τοῦ σακκιῦ κττ. Τὰ βαστάγια τῷ βαπονισῶ-τῷ στιβα-
νιῶ κττ. 8) Πληθ., τὰ δέματα διὰ τῶν ὁποίων βαστά-
ζεται τὸ δισκοειδὲς κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν,
ἡ λεγομένη τὰ π' ἄλλα Πόντ. (Οἶν.) 9) Ὁ περιβάλλων τὸ
ἁλώνιον τοῖχος Πελοπν. (Ὀλυμπ.) 10) Προτείχισμα,
φράκτης Μακεδ. (Χαλκιδ.) β) Τόπος θαμνώδης καὶ
δύσβατος χρησιμεύων ὡς προτείχισμα Μακεδ. (Χαλκιδ.)
11) Στήριγμα Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) 12) Παράρ-
τημα οἰκίας χρησιμεύον ὡς μάνδρα τῶν μεγάλων ζώων,
ἀγελάδων, ἡμιόνων κττ. Εὐβ. (Πλατανιστ.)

βασταγιά ἡ, Πελοπν. (Μάν.) ἀβασταγιά ΑΜωραϊ-
τιδ. Διηγ. 1,8.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαστάγι καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Βασταγὴ 2, ὁ ἰδ., ΑΜωραϊτιδ. ἐνθ' ἄν.: Τὴν ἐβλε-
παν νὰ φορτώνεται ἀβασταγιὲς τὸ πρῶι μὲ τὴν δρόσον τὰ τρυ-
φερὰ μάρμαθα καὶ τὰ δροσόπλαστα κρεμμυδάκια. 2) Μίσχος
Πελοπν. (Μάν.): Τὰ τσαμπιά κρέμονται ἀπὸ τὴ βασταγιά
τους. Συνών. βαστάγι 3, βασταγουρέα 1, κοτσάνι,
οὐρά. β) Μεταφ. στήριγμα Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Ὁ ἀδελφὸς εἶναι σταυρὸς καὶ ἄντρας εἶναι κορῶνα
καὶ τὸ παιδί ναι βασταγιά καὶ τὰ βαστάει ὅλα.

3) Σωματικὴ δύναμις, ἀντοχὴ Πελοπν. (Μάν.): Δὲν
ἔχω βασταγιά νὰ σηκώσω τόσο βάρος. Κόπηκε ἡ βασταγιά
μου ἀπὸ τὸ πολὺ φόρτωμα. Δούλεψα σκληρὰ τόσα χρόνια καὶ
δὲν ἔχω πιά βασταγιά.

βασταγίδα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαστάγι καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Σύμπλεγμα σύρματος διὰ τοῦ ὁποίου κρέμαται ἡ καν-
δήλα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βασταγάρεα 4.

βασταγὸ τό, Θράκ. (Γανόχ.) Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρ-
γολ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Τρίπ. κ.ά.) Τσακων.—Λεξ.
Βλαστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασταγός.

1) Ὄνος Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀργολ. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ.
Καλάμ. Τρίπ. κ.ά.)—Λεξ. Βλαστ. Συνών. βασταγός 1,
βασταγουρέι 1. 2) Ράβδος ἀπολήγουσα κατὰ τὸ ἑτε-
ρον ἄκρον, εἰς σχῆμα διχαλωτὸν καὶ χρησιμεύουσα πρὸς
βάσταγμα τῶν βαρῶν κατὰ τὴν φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν
ζῶου Θράκ. (Γανόχ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βασταγάρεα 3.

3) Λεπτὸν σχοινίον ἐκ μαλλίου Τσακων.

Πβ. βασταγός.

βασταγὸς ὁ, Ἡπ. Θράκ. (Γανόχ. Μυριόφ. Περίστασ.)
Κρήτ. Κύθηρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Δημη-
τσάν. Κίτ. Κόκκιν. Κορινθ. Λάγ. Λεβέτσ. Μάν. Μεσσ.) κ.ά.
βασταγὸ Τσακων. βασταὸς Κάμπ. Κάσ. Μεγίστ. Πελοπν.
(Βασαρ. Κίτ. Κόκκιν. Κορινθ. Λάγ.) Μεγίστ. Ρόδ. Σκῦρ.
κ.ά. ἀβασταγὸς Κρήτ. ἀβασταὸς Ρόδ. βαστάος Ρόδ.
Θηλ. βασταγῖνα Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαστάζω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,120.

1) Ὄνος (ὡς βαστάζων φορτία) Κύθηρ. Κύθηρ. Πε-
λοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Κίτ. Κόκ-
κιν. Κορινθ. Λάγ. Λεβέτσ. Μάν. Μεσσ.) Τσακων. κ.ά.
Συνών. βασταγὸ 1. 2) Βαστάγι 1, ὁ ἰδ. Μεγίστ.

3) Ὁ σπερματίτης λῶρος, συνήθως κατὰ πληθ. Κρήτ.

β) Πληθ., ὄρχεις Κρήτ. 4) Λεπτὸν σχοινίον, σπάγ-
γος Τσακων. 5) Βασταγὸ 2, ὁ ἰδ., Θράκ. (Γανόχ. Μυ-
ριόφ. Περίστασ.) 6) Τοῖχος συγκρατῶν τὸ χῶμα κατω-
φεροῦς ἀγροῦ Κάμπ. Κάσ. Ρόδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βά-

σταγας 1. β) Πρόχωμα ἀγροῦ Ἡπ. γ) Τὸ κατωφε-
ρὲς μέρος ἀγροῦ Σκῦρ. 7) Ὄριον ἀγρῶν Ρόδ.: Φρ.
Σύρω τὸν βαστάον (μετατοπίζω λαθραίως τὸν ὡς ὄριον
χρησιμεύοντα λίθον πρὸς σφετερισμὸν μέρους τοῦ γειτο-
νικοῦ ἀγροῦ).

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βαστάος καὶ ὡς τοπων. Μύκ.

βασταγουνία ἡ, Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαστάγι καὶ τῆς καταλ. -ουνία.

Πλησμονὴ βάτων καὶ λοιπῶν θάμνων.

βασταγούρα ἡ, Ζάκ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ.
Κορινθ. Τρίκκ. Τριφυλ. Φεν.) κ.ά. βασταούρα Κεφαλλ.
Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) ἀβασταούρα Ἰμβρ. Πελοπν. (Κα-
λάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασταγός καὶ τῆς καταλ. -ούρα κατ' ἐ-
πίδρασιν καὶ τοῦ συνων. γαιδούρα.

Ἡ ὄνος.

βασταγουρέα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασταγούρι καὶ τῆς καταλ. -έα.

1) Ὁ μίσχος τῶν καρπῶν, ἰδίως δὲ ὁ μίσχος ὁ βα-
στάζων τὴν σταφυλήν. 2) Τὸ μέρος τοῦ κλάδου τὸ
συνέχον αὐτὸν πρὸς τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου.

βασταγουρέι τό, Ζάκ. Πελοπν. (Ἀράχ. Ἀργολ. Κόκ-
κιν. Μάν. Σουδεν. Τρίκκ.) βασταγούρ Στερελλ. (Καλο-
σκοπ.) βασταούρι Θήρ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Βασαρ. Κα-
λάβρυτ. Κόκκιν. Κορινθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασταγός καὶ τῆς καταλ. -ούρι κατ' ἐ-
πίδρασιν καὶ τοῦ συνων. γαιδούρι.

1) Ὄνος Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀράχ. Ἀργολ. Βα-
σαρ. Καλάβρυτ. Κόκκιν. Κορινθ. Μάν. Σουδεν. Τρίκκ.)
κ.ά. Συνών. βασταγὸ 1, βασταγός 1. β) Πάν φορ-
τηγὸν ζῶον Κεφαλλ. 2) Κηλεπίδεσμος Θήρ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. βασταγάνι.

βασταγωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. βασταωσιὰ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. βασταγώνω.

Τὸ νὰ ὀρίσῃ καὶ θέσῃ τις ὄρια ἀγρῶν.

βασταδιὰ ἡ, Ρόδ. βασταδγιά Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βαστάδιν καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Βάσταγας 1, ὁ ἰδ.

βασταδιάζω Ρόδ. βασταδγιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βασταδιά.

Διαιρῶ τόπον τινὰ εἰς ἰσοπεδωμένα τμήματα διὰ τῆς
κατασκευῆς ἀντηριδίων, ἐπὶ ἀγροῦ: Βασταδιάζω τὸ χωράφι.
Βασταδιασμένο χωράφι.

βαστάδιν τό, Κάμπ. βαστάδι Κάμπ. Νίσυρ.—ΙΠο-
λέμ. Ἐξωτ. 11.

Ἐκ τοῦ ρ. βαστάζω.

1) Βασταγάρεα 4, ὁ ἰδ., Κάμπ.—ΙΠολέμ. ἐνθ' ἄν.:
Ἄσμ.

Χρυσὴ καντήλα κρέμεται 'ς τὴν μέσην τοῦ σπιτιοῦ σου,
χωρὶς βαστάδιν κρέμεται, χωρὶς φτιλί ἀνάφτει.

Κάμπ.—Ποίημ.

Μέσ' 'ς τὸ κελλὶ καὶ ἀνάμεσα 'ς τὸ ἀθόρυβο σκοτάδι
χρυσὸ καντήλι κρέμεται ἀπ' ἀργυρὸ βαστάδι

ΙΠολέμ. ἐνθ' ἄν. 2) Τεῖχος ἀγροῦ διαιρῶν αὐτὸν ἐσω-
τερικῶς εἰς τμήματα Νίσυρ.

βαστάζω ὁ, Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Πάρ. κ.ά.
—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Βλαστ. Δημητρ. βαστάζους Μακεδ.
(Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ βαστάζων μετοχ. τοῦ ρ. βαστάζω, δι' ὁ ἰδ.
βαστῶ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,120.

